

FOLK OG LAND

NR. 23 — 15. ÅRGANG

LØRDAG 23. OKT. 1965

LØSSALG 1 KRONE

SIEGFRIED:

Går FOLK OG LANDS ønskedrøm i oppfyllelse?

Skal den norske unøytralitetspolitikk, som fortsettes trass i ulykken i 1940, endelig erstattes med en norsk-svensk forsvarsallianse?

SENSASJONELLE — MEN NATURLIGVIS DEMENTERTE — OPPLYSNINGER I MORGENPOSTEN BØR DANNE GRUNNLAGET FOR DEN NYE REGJERINGS UTENRIKSPOLITIKK

Det så lenge ut til at Norge var skjebnebestemt til å gå under i en NATO-krig og spesielt tragisk var det at de bestemmende norske politikere intet hadde lært av fortiden — iallfall hadde de ikke trukket den riktige lærdommen. Det var den sinnssyke unøytrale politikken bak kulissene mens en utad foregav og høytidelig forsikret at en ville opptre nøytralt i folkerettens forstand

som førte oss ut i ulykken i 1940 og påførte oss nasjonal skam og skade. Og det bør vel også kunne sies idag da Norges skjebne påny står på spill og det er av avgjørende betydning å kunne trekke de riktige slutninger også av fortiden, at det var en lykke i ulykken at Tyskland rakk å okkupere Norge før det var blitt utlevert til en britisk-fransk okkupasjon. For selv den minst begavede norske

politiker må vel nu kunne forestille seg den skjebne som var blitt vår hvis britene hadde satt seg fast her og Tyskland (sammen med Sovjetsamveldet) hadde satt inn sitt motstøt. Det er vel ingen tvil om at det Norge som da hadde gått ut av verdenskrigen hadde set adskillig annerledes ut hvis det da overhodet hadde eksistert som hjem for et norsk folk. Og det er nøyaktig samme fare som truer oss i en NATO-krig.

Alle de forstokkede fallittspillere fra dengang kjører i disse dager påny opp med grovt artilleri mot Vidkun Quisling, den beleilige syndebukken for deres forsømmelser, deres forræderi og deres dårskap dengang. Det er vel Hewinsbiografien de har fått i vrangstrupen, den som bortsett fra de åpenbare mangler den er beheftet med dog først og fremst river masken av ansiktet på disse høyrostedede patriotene som påførte oss ulykken, eller som iallfall forsvarer dem som gjorde det. Det var Quislings besøk hos Hitler i desember 1939 som førte til at denne gav grønt lys for storadmiral Raeders krav om å okkupere støttepunkter i Norge, heter det nu i et arbeide av en ung svenske, Carl-Axel Gemzel, som visselig ikke beveger seg utenfor de opptrukne og autoriserte tankebaner. DAGBLADET og dets evindelige Ragnar Vold er fra seg av begeistring over dette nye «bevis på Quislings skyld».

Vi skal ikke her ha sagt noe fra eller til om hvorvidt storadmiralen har kunnet utnytte Quislings besøk i annen hensikt til å fremme det han mente var en militær nødvendighet på bakgrunn av britenes påtrengende interesse for Norge og dets skrøpelige nøytralitet. Men

Skorzeny-forleggeren gir livstegn fra Kairo

DAGBLADET FORTELLER AT HAN VIL AVSLØRE VESTTYSKERE, SELV KAN VI BARE MEDDELE AT VI NU KAN EFFEKTERE BESTILLINGER PÅ DE BESLAGLAGTE SKORZENY-BØKER

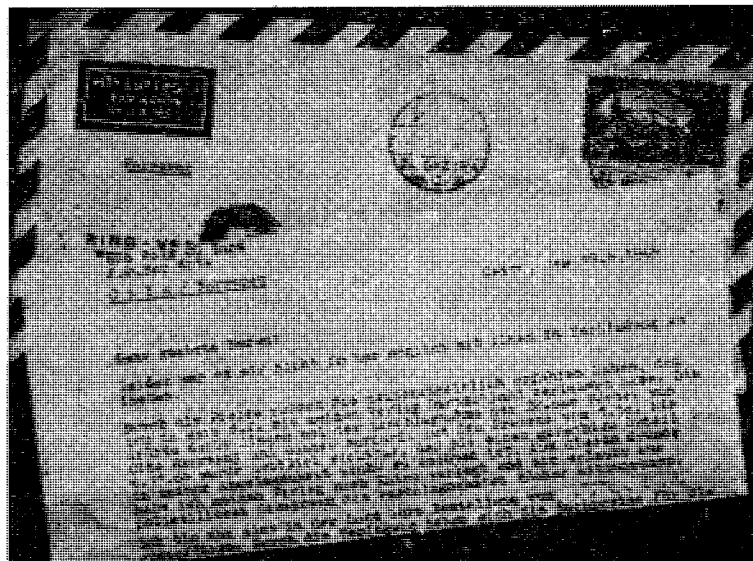
DAGBLADETS Jon-Hjalmar Smith er alltid beredt

Som mange av våre lesere vil huske solgte vi for etpar år siden gjennom vår Boktjeneste endel bøker fra det tyske Ring-Verlag, hvis innehaver var Helmut Cramer. Det dreiet seg bl. a. om 2 bind memoarer av Otto Skorzeny, den kjente Mussolini-befrieren, «Lebe gefährlich» og «Wir kämpften — Wir verloren». Det ble stort oppstyr i Tyskland omkring disse bøker og etter at en ung jøde hadde gått til aksjon, endte det med at bøkene ble beslaglagt og det ble innledet straffeforfølgning mot forleggeren. Vår Boktjeneste hadde da flere uekspederte bestillinger på bøkene til Skorzeny.

Det gikk en rummelig tid og forleggeren kom naturligvis i store økonomiske vanskeligheter på grunn av beslaget. Så meldte imidlertid pressen for en tid siden at Helmut Cramer hadde rystet Tysklands støv av sine føtter og at han også hadde brutt politiseglet og medbragt de beslaglagte bøker.

DAGBLADETS alltid iherdige hetsskribent Jon-Hjalmar Smith fikk naturligvis vann på møllen igjen og 29. september brakte bladet en lang og farverik beretning fra korrespondenten om Cramer, som var kommet med sine bøker til Kairo.

Det het i beretningen bl.a.:
Forts. side 8

Brevet fra Kairo.

LØRDAG
2. oktober
1965

MORGEN

LØSSALG 15 ØRE — OPPLAG 2 OSLO NYHEDS

Svenske følere om en forsvarsallianse Norge—Sverige i 70

Ingen svensk-norsk kontakt om forsvarsallianse i 1969

Statsminister Tage Erlander dementerer

Stockholm, mandag. (NTN) Sveriges/ Den svenske regjeringens forsvarspolitikk og samarbeid med Norge er et tema som er aktuelt i disse dager. Det er et spørsmål som har vært diskutert i mange år. Det er et spørsmål som har vært diskutert i mange år. Det er et spørsmål som har vært diskutert i mange år.

«Vitnefast at Sverige har fram-satt følere overfor Norge»

Information fastholder påstandene om svensk-norsk forsvarssamarbeid. — Nordiske løsninger må ikke komme i periferien, sier talsmann for det danske Venstre

Privattelegram til Dagbladet
KOBENHAVN 1. okt.

Påstanden — det ventede dementi og dementiet av dementiet.

Forts. side 2

Norsk-svensk forsvarsallianse? Anmeldelser av Hewins' bok om Quisling

Forts. fra side 1

skulle så være tilfelle, må en vel ut fra det en vet idag og hvis en skreller bort alt følelsesmessig engasjement ha lov til å si at det er god grunn til å anta at dette Quislings «forræderi» da kanskje har reddet Norge og for den saks skyld også Sverige. Allerede general Ruge gav jo i sin våpenstillstandsavtale (for verdenskrigens varighet) med Tyskland bevis for at det selv så sent var fullgod grunn til å frykte for Norges skjebne — ikke likeoverfor Tyskland, men når det gjaldt Sovjetsamveldet, siden han stillet norske tropper til disposisjon for tyskerne til forsvar mot et eventuelt forsøk fra Sovjets side på å utnytte situasjonen. Hadde han sett like klart i april dagene 1940 istedenfor å satse på det britiske kort som ikke var to øre verdt, ville meget sett annerledes ut og megen ulykke kunne vært unngått, slik som Hewins også påpeker i sin Quislingbiografi. Norge hadde ingen forpliktelse eller foranledning til å sette sin egen eksistens på spill ved å slåss for Englands sak etter at England selv hadde brakt oss opp i en situasjon hvor alt var tapt før kampen tok til, skriver Hewins, og visse med rette.

Det var resultatet av denne politikk, som vi kan kalle den kohtske, som vi burde ha lært av da vi påny igjen kunne bestemme over vår skjebne. Hvis vi da **det** kan og hvis det ikke her som i nederlagets Tyskland er okkupasjonsmaktene fra 1945 som fremdeles bestemmer.

Læren er etter vår oppfatning klar og tydelig, og vi har gjennom årene her i FOLK OG LAND gang på gang presisert den. Begivenhetene i 1940 forteller oss at hvis Norge ikke, slik Quisling krevet det, opprettholder en væpnet og absolutt konsekvent nøytralitet uten hensyn til sympatier og antipatier når det gjelder de stridende parters politiske synspunkter, så er vår skjebne sikkerlig beseglet neste gang det blir alvor. Den kohtske politikk burde for alltid være bannlyst i det land som bare ble reddet ved et under fra å bli tilintetgjort av den i 1940.

Men, hva opplevet en så! Istedenfor å sette Norges interesser i forgrunnen og trekke denne soleklare konsekvens, så filtret de norske politikere seg slik inn i den historieforfalskning de valgte å bygge fremtiden på, at de ble nødt til å trekke den stikk motsatte konklusjon. Det var vår «nøytralitet» i

1940 som brakte oss inn i krigens strømhvirvler, forteller de politiske snydenstruper! Følgelig må en være enda mere unøytrale neste gang! En må på forhånd slutte forbund med de vestlige såkalte demokratier slik at en er absolutt sikker på å komme med fra første stund neste gang det bryter løs. Derfor NATO, derfor amerikaniseringen, og derfor undergangspolitikken.

Vi har gjennom årene bare høstet hånlige smil selv hos dem som bedre burde vite når vi har pekt på hva vi utsetter oss for ved å delta i den amerikanske NATO-alliansen. Og skjønt vårt syn er atskillig mere utbredt i det norske folk enn politikerne later som de vet, så har ikke bare det ARBEIDERPARTIET som med utenriksminister Lange fortsatte Kohts undergangspolitik fra 1940, men samtlige borgerlige partipolitikere holdt nidkjært fast på NATO-politikken. For dem later det til at våpenraslingen med amerikanske våpen og opprettholdelsen av den unasjonale hærske av alle slags høyere offiserer som oversvømmer oss er det avgjørende. For å holde denne oppblåste militærballongen svevende i den amerikanske forpostlinje mot Sovjetsamveldet setter en gladelig Norges skjebne på spill! Og dog vet hvert barn at med en slik politikk er vår skjebne beseglet i samme øyeblikk som den amerikanske politikken — eller for den saks skyld sovjetpolitikken — i Østen eller i Vesten fører til et sammenstøt mellom de to parter.

En har overlatt til det halvkommunistiske Sosialistiske folkeparti å forfekte den utenrikspolitikk som burde være selvnøysende, og dermed har en også, fordi det ikke finnes noe borgerlig alternativ til undergangspolitikken på det utenrikspolitiske område, drevet mange borgerlige som ser faren, over i armene på dette parti. For det er naturlig å mene at når spørsmålet står mellom Norge og politisk ideologi, så får Norge dog gå foran.

Det er imidlertid vårt håp at 'et valgresultat som vi selv har bidratt til ved siste stortingsvalg, vil kunne brin-

ge en endring også i denne fastlåste utenrikspolitikk som Lange var den fremtredende eksponent for. Når vi nærer et slikt håp, så er det ikke fordi en Lyng kommer istedenfor en Lange på utenriksministertaburetten. Det kan vel bli omtrent eins Bier. Vi vil heller si det slik at vi håper det **til tross** for at denne avblekede høyrefiguren overtar der hvor Lange forsvinner. Vårt håp knytter seg i første rekke til statsminister Borten, som er en mann med sunne nasjonale instinkter selv om en dessverre ikke kan si det samme om alle hans partifeller.

Men, vi bygger ikke bare på forhåpninger til den nye statsminister. Det som for noen år siden var de reneste utopier da FOLK OG LAND tok til orde for det, det har idag rykket inn i det muliges verden. Idag er NATO såvidt vi kan se i full oppløsning, dels takket være de Gaulles fransk-nasjonale politikk og dels takket være at flere og flere begynner å få øynene opp for den livsfarlige amerikanske politikk gjennom hendelsene i Vietnam.

Og hvor langt denne utvikling har gått i retning av det FOLK OG LAND har slått til lyd for, viser pressemeldinger i den siste tid. Vi har som kjent krevet at Norge skulle forlate NATO ved første anledning og isteden basere seg på en forsvarsallianse med vårt svenske broderfolk som i begge verdenskriger har dokumentert at det har kunnet hevde sin nøytralitet. I sitt nummer for 2. oktober skriver MORGENPOSTEN i en stor overskrift over 3 spalter på 1. side at det foreligger **svenske «følere om en forsvarsallianse Norge-Sverige i 70».**

Av bladets høyst interessante artikkel om dette gjen- gir vi:

«Efter hva Morgenposten erfarer, foretas det i Sverige for tiden visse undersøkelser om en svensk-norsk forsvarsallianse som ett av flere alternativer i det tilfelle at NATO skulle gå i oppløsning. Fra svensk side har det også vært helt uoffisielle følere overfor Norge om et slikt hypotetisk alternativ. Det er utviklingen frem mot 1969—70 og mulighetene for at de Gaulle skal sprengte Vestalliansen som har tvunget svenskene til å tenke i nye alternativer.

(Forts. side 7)

ANNELISE PAROW
TANNINNSETNING
Trondheim

SAMLET VED ADVOKAT ERLING UELAND

Advokat Erling Ueland i Stavanger har fulgt godt med i utenlandske og norske publikasjoner omtale av engelskmannen Ralph Hewins' Quislingbiografi og laget for lenge siden en liten oversikt over de høyst motstridende anmeldelser av boken. Han sendte den til Stavanger Avis, som imidlertid ikke ønsket å gi sine lesere en slik orientering. Advokat Ueland har gitt oss lov til å trykke oversikten, og det gjør vi med glede fordi vi synes den er så illustrerende for det vi har kalt Hewinsysteriet i Norge. Vi gir ordet til advokat Ueland:

Hva gode nordmenn sier:

Dagbladet: ...«et makkverk fylt av frekke historieforfalskninger...» «Her hjemme vet vi jo å bedømme et slikt verk.»

Benjamin Vogt i Farmand:

«Mr. Hewins er tydeligvis kommet til Norge for å produsere et makkverk, for å injurere navngitte personer.»

Verdens gang:

«Et makkverk — skandaløse faktiske uriktigheter — ensidig støttet til nazistiske kilder — ukritisk inntil det kriminelle.»

Stavanger Aftenblad:

«Det er i grunnen fantastisk at man skal være nødt til å beskjefte seg med denne bok fordi en prestisjereden britisk kritikk ikke tør innrømme at også den er falt i en bjørnefelle.»

Hva ingen god nordmann sier:

«Hør andres meninger. Les derfor boken, men les den med kritikk.»

Da de fremste svenske folkerettslærde i sin tid kritiserte rettsoppjøret, ble de avvist som uvitende.

Nå får verdenspressen sitt pass påskrevet, fordi den finner boken nyttig og leseverdige.

Hva skrives så i England?

The Times Literary: «Quisling er for de fleste av oss et navn uten biografi. Få englendere vil være oppmerksomme på at han en gang var sett på som den politiske arving av den store oppdager og filantrop Fridtjof Nansen.

De aller fleste vil bli forundret over å høre at han var kommandør av den høyeste orden i det britiske samveldet.

Det er riktig at han bør plasseres mer nøyaktig i historien til dette århundre enn det var mulig i 1945 og mr. Hewins fortjener ros for sitt omhyggelige forsøk på å gjøre dette.

Det Hewins har gjort er å fastslå at Quisling ikke var noen alminnelig banditt, men en sammensatt gåte.

Det er et rettelsesarbeide som er påkrevet, selv om

han ennå ikke har løst gåten.»

Dr. Olav Riste imøtegikk anmeldelsen.

Avisen svarte da at Ristes innlegg var «en eneste og smertelig og karakteristisk illustrasjon av det å nekte å se sannheten i øynene.»

The Birmingham Post:

«Mr. Hewins forsøker ikke å hvitvaske Quisling. Han bare gir oss et sunt og detaljert grunnlag til bedømmelse av en mann som historien kan ha behandlet urettferdig.

I et tiår så langt borte fra den følelsesmessige og ikke gjennomtenkte stilling til krigen, er Hewins bok et verdifullt tilskudd til sunn tenkning.»

Financial Times:

«Hewins er en hederlig og kompetent reporter og i hans velskrevne bok gjør han det han kan for å få fram den ekte humanitære side av denne mann som i egenskap av Nansens fremste hjelpearbeider i Russland fikk C.B.E. for å ha hjulpet britiske borgere.

Selv om det er overdrivelser og prosedyre, så er boken vel verd å lese.»

Illustrated London News:

«Dette er ikke en særlig velskrevet bok og det er ikke alltid lett å følge med i tankegangen, men beretningen er så overmåte interessant og de synspunkter som kommer fram, fortjener å bli gjennomtenkt meget omhyggelig, selv om de ikke vil føles særlig velsmakende hverken i England eller Norge.»

Erling Ueland.

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — **Kristne Venner** møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid: kl. 19,30.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Tyve år siden

Imorgen, 24. oktober, er det 20 år siden Quislings politiske motstandere tok hans liv nede på Akershus.

Vi skulle anta at det store flertall av det norske folk idag ønsker denne dåd ugjort, fordi følelsen for rettferd og anstendighet trass i alt er sterk i nordmenns hjerter når de bare får tid til å tenke seg om i fred og ro uten å bli overveldet av de opinionsskapende medier.

Og likevel har jo presse, kringkasting og fjernsyn etter evne holdt den gamle hetsen trofast ved like opp gjennom alle disse tyve år. Vel har ordene og vurderingene undergått en viss moderasjon i forhold til dengang i 1945. Vi husker jo selv hvorledes «smørgåsene» på Ilebu feiret henrettelsen av denne gode patriot med en blasfemisk og nedrig sang de hadde fått laget istand, og det var sannelig ikke stort mere eleverte toner å høre fra dem som selv regnet seg som den nasjonale noblesse.

Ordene er altså blitt avpusset i årenes løp, men innholdet er egentlig stort sett det samme. Det er preget av folk som i første rekke var ansvarlige for det som skjedde og som er blitt angstbitere av dårlig samvittighet. Og pressen har sluttet trofast opp om dem, som kringkastingen har gjort det og som forlagene har gjort det. Det måtte en brite og et engelsk forlag til før et forsvar for Quisling fikk se dagens lys i den nydemokratiske verden hvor alt er så fritt og godt og rettferdig.

Vi har skrevet det en gang før, men vi gjentar idag med Ibsens noe som vi synes passer så godt på den skammens dag for Norge da Quislings liv ble tatt: «Hugget i Knut Alfsons panne, var et hugg i Norges hjerte.»

Det er ikke nødvendig for oss her i FOLK OG LAND å begrunne nærmere den blodige urett som skjedde for tyve år siden. Den har vi gitt uttrykk for så ofte og på så mange måter. Men det kan kanskje være på sin plass idag å gi ordet til den avdøde selv. Han taler til oss over de tyve år slik han talte gjennom kringkastingen 5. mai 1945:

«I syv år (fra 1933) førte så vi i Nasjonal Samling med all vår kraft en konsekvent kamp mot kommunismen og for å holde Norge utenfor krigen, som vi klart og tydelig så komme nærmere år for år, til slutt dag for dag. «Norge nøytralt!» var et av våre mest brukte slagord.

Vi var klar over at en krig mellom England og Tyskland ikke bare ville være en ødeleggende broderkrig mellom Europas to største kultur nasjoner, men også ville gi Russland og bolsjevismen sjansen til å undertvinge Europa. Under alle omstendigheter ville Norge da bli trukket inn i krigen.

Derfor arbeidet vi også etter evne for en forsoning mellom England og Tyskland, mens så mange andre krefter her i landet gjorde sitt beste for å forgifte forholdet mellom disse våre to frendefolk, og de andre stod likegyldige til dette så alt avgjørende spørsmål.

Da så katastrofen for vårt lands vedkommende endelig ble utløst den 8. og 9. april 1940, var det en klar konsekvens av vår tidligere politikk at vi med all kraft gikk inn for å avverge at Norge ble krigsskueplass. — Vi innså klart, og det var av avgjørende betydning for vårt standpunkt, at det var umulig for Norge og Norden under de daværende forhold å stå seg i kamp mot Tyskland. Hele Norden og Sverige med ville blitt nedkjempet og fått dele Polens skjebne mellom Tyskland og Russland.»

«Vi har alltid hevdet Norges og det norske folks interesser, og vi har vært i den stilling at vi har kunnet vareta de

Antisemtisme

i VG?

I en bokanmeldelse i VG gjengis et dikt av Ragnvald Vaage, sålydende:

«og no står det tusen rakettar
velsigna av djevlen og døden
og ventar på startsignalet
frå Kain, den evige jøden.»

Vi går ut fra at vår riksadvokat som er så bekymret for de «almene hensyn» alt er i full sving med tiltalepålegg etter behørig å ha studert straffelovens paragraf 135 (med tillegg), den som beskytter statsmaktene.

Kellers bok om
Bibelen i billigutgave

Werner Keller: Men
Bibelen hadde rett.
Dreyer.

Vi omtalte i sin tid her i bladet dr. Kellers oven nevnte bok om de merkelige arkeologiske funn som er gjort i det nære orient i de siste hundre år og som ofte på en forunderlig måte bekrefter forhold og tildragelser som Bibelen beretter om. Boken ble en bestseller også her i Norge og forlaget har derfor nu sendt den ut i en ny pocketbokutgave. Illustrert med mange interessante tegninger og riss. Teksten er uforkortet, og vi skulle tro at denne billigutgave derfor vil skaffe boken mange nye lesere. Det fortjener den.

norske interesser likeoverfor okkupasjonsmakten ulike bedre enn noen annen norsk myndighet ville vært istand til. Vi har også alltid stått fast på det standpunkt at Norge er et fritt, selvstendig, udelelig og uavhendelig rike, hvis suverenitet bare midlertidig er innskrenket ved en militær okkupasjon.»

«I enkelte ting har vi kanskje feilet og i mange ting har vi under krigens trykk ikke nådd hva vi tilstrebet. Men ingen kan med rette benekte vår ærlige vilje, og heller ikke at vi også virkelig har gjort en stor innsats for land og folk.»

Det var denne mann som ble ofret på hetsens alter i 1945. Og dog kan en vel med rette når det gjelder hans patriotiske sinnelag si med Ibsen i prestens tale: «Den mann står ei som krøpling for sin Gud!»

SLIK ser DIE WELT den slagne Brandts tilbakekomst til Berlin
etter det mislykkede riksfelttog.

Hvor gjerdet er lavest

går alle over, sier et gammelt ord. Som i alle slike ordtak ligger det en dyp sannhet i dette og idag mere enn noensinne.

Det er gjerdet mellom rett og urett, mellom sannhet og løgn som praktisk tatt ligger nede, så det er blitt til en alfarpveg. Ja, så langt nede at en skimter ikke gjerdet i det hele tatt, slik er det for en stor del av folket iallfall. Der rusler de over i flokk og følge, den ene hisser den annen opp, så de alle får den jesuitiske innstilling, at hensikten helliggjør midlet. Men hensikten er så lite hederlig at det grenser til det forbryterske — dette å gjøre løgnen om «retts»-oppgjøret og krigen til sannhet. Det er nå engang så at den ene løgnen trekker den annen med seg, men løgn blir ikke til sannhet fordi om det er mange som lyver. Løgnen svulmer opp til en ballong som før eller senere må sprekke. Og da blir saken om Dreyfus bare barnemat mot det som vil skje når hele løgnen rulles opp.

Jeg kom til å høre på skolekringkastingen for en tid siden. Der ble det talt om «Det tyske overfall på Norge». Den platen har vært kjørt så ofte nå, at den er blitt nokså frynset i kanten og skurret stygt. Vedkommende som talte har ikke lov til å være så uvitende om at det var de allierte som hensynsløst trakk landet vårt inn i krigen ved å krenke nøytraliteten og legge ut miner i norske farvann. Er disse forkynnere så naive at de mener tyskerne skulle holdt seg i ro, bukket høflig og sagt: «Vær

så god, dere kom først, derfor har dere rett til å bli i Norge.» Å nei, slik er ikke krigen. Men hva har en løgnen til om ikke for å dekke de alliertes forbrytelse mot oss?

Og mennesker som jeg før krigen ikke ville trodd kunne ville nedverdiget seg til å komme med en løgn, gjør det nå stadig vekk. Jeg vil bare nevne publikasjoner og redegjørelser fra kvinneorganisasjonene om mitt forhold til dem under okkupasjonen. Det er så løgnaktig og fortegnet at det er uhyrlig. Der lå gjerdet passe nede til at de bekvemt kunne gå over. Nå ja, jeg har iallfall sørget for at sannheten ikke blir borte. Det kommer en dag da historien skal skrives av objektive granskere.

Men en kan undres på hvordan det er blitt slik at det lyves uten blussel. Er folket sykt på sjelen? Hvorfor er det så uhyggelig mange ungdomsforbrytelser? Hvorfor så mange underslag? Hvorfor er det slik at en snart ikke kan stole på noen? Hvordan kan det ha seg at kringkasting, presse og folkets lærere går i spissen med sine løgner? Blir løgnen regnet for å være et legalt begrep? Er skillet mellom hederlig og uhederlig blitt borte?

Jeg tror noen og hver vet grunnen.

Olga Bjoner.

Arhitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Årsakene til annen verdenskrig

Slik ser en annen brite, professor A. J. P. Taylor det

(Forts. fra forrige nummer)

Et bemerkelsesverdig eksempel

Det er farlig å slutte seg frem til politiske intensjoner fra militære planer. Jeg skal gi et bemerkelsesverdig eksempel. 30. november 1938 sendte Keitel til Ribbentrop et utkast for italiensk-tysk militærdrøftelse som han hadde utarbeidet etter Hitlers ordre. I punkt 3 het det: «Militærpolitisk grunnlag for drøftelsen: Krig fra Tyskland og Italia mot Frankrike og Storbritannia med den hensikt først å sette Frankrike ut av spill.» En ansvarlig kritiker har hevdet at dette gir klart bevis for Hitlers intensjoner og således ødelegger hele min tese. Men hva kunne da tyske og italienske generaler snakke om når de møttes, unntagen krig mot Frankrike og Storbritannia? Britiske og franske generaler diskuterte krig mot Italia og Tyskland nettopp på dette tidspunkt. Likevel brukes ikke dette mot dem, enda mindre mot deres regjeringer. Den skjebne Keitels utkast fikk er instruktiv. Italienerne, ikke tyskerne hadde ivret for militære drøftel-

ser. Etterat utkastet var utarbeidet hendte intet. Da Hitler okkuperte Praha 15. mars 1939, hadde drøftelsene ennå ikke funnet sted. Italienerne ble utålmodige. 22. mars bestemte Hitler: «Militærpolitiske grunnlag... utsettes i den aktuelle situasjon.» Drøftelser ble holdt til sist 4. april. Keitel noterte: «Samtalene startet noe plutselig på grunn av italiensk press.» Det viste seg at italienerne, så langt fra å ville krig, ønsket å insistere på at de ikke kunne være ferdige til krig før tidligst 1942, og de tyske re-

presentanter var enige. Dette underbare dokument beviser bare (hvis det i det hele tatt beviser noe), at Hitler ikke var interessert i krig mot Frankrike og Storbritannia på dette tidspunkt. Eller kanskje viser det at historikerne skulle være på vakt mot å trekke ut enkelte avsnitt i et dokument uten å lese videre.

Total seir uten total krig

Sett med britiske øyne ønsket deres regjering bare å opprettholde ro og orden, mens Hitler ville lage bråk. For tyskerne var status quo ikke fred, men en slavepakt. Alt avhenger av fra hvilken side man ser det. De seirende makter ønsket å beholde seirens frukter med enkelte modifikasjoner, skjønt de gjorde det med magert resultat. Den overvundne makt ønsket å gjøre ugjort sitt nederlag. Denne siste ambisjon, «aggressiv» eller ikke, var ikke særegen for Hitler. Den ble delt av alle tyske politikere.

En tysk skribent har nylig kritisert Hitler for i det hele tatt å ville gjenskape Tyskland som en stormakt. Første verdenskrig viste, hevder han, at Tyskland ikke kunne bli en verdensmakt, og Hitler var tåpelig som forsøkte. Dette er neppe mer enn en banalitet. Total krig er sannsynligvis hinsides enhver stormakts styrke. Skjønt hensikten med å være en stormakt er å være i stand til å føre en storkrig, er den eneste måte å forbli en stormakt ikke å gjøre det, eller kjempe i begrenset målestokk. Dette var hemmeligheten med Storbritannias makt så lenge landet holdt seg til sjøkrig og ikke forsøkte å bli en militær makt etter kontinentalt mønster. Tysklands manglende evne til å føre en langvarig krig var et hyppig tema hos Hitler, likeså faren som truet Tyskland dersom de andre stormaktene slo seg sammen mot landet. Han forsøkte å lure seg unna problemet som britene engang hadde gjort. Der de stolte på marinen, stolte han på svik og knep. En almen storkrig var det siste han ønsket. Han ønsket fruktene av en total seier uten total krig, og takket være andres dumhet fikk han det nesten. Andre stormakter trodde de sto over for valget mellom total krig eller total kapitulasjon. Først valgte de kapitulasjon, så total krig, med Hitlers endelige undergang til følge.

Dette er ikke bare gjetninger. Det er påvist uten en-

Forts. side 8

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

DANS MELLOM KRIGSMATERIELL

Հովհաննես ԲԱԳՐԱՄՅԱՆ

En av Sovjets kjente hærførere, armeneren marskalk Hovhannes Bagramian. Han kjempet mot feltmarskalk v. Paulus i Stalingrad og gjenerobret senere de baltiske land. Han er nu viseforsvarsminister.

Tidlig om morgenen vekket vekten oss plutselig. «Dere må se å komme dere til bakeriet,» sa han hviskende for at bare vi skulle høre det. Vi likte ikke å forlate denne kamuflerte elskovsplassen vår, men vi måtte avsted, så nødig vi ville. Like stille som vi hadde listet oss ut av bakeriet, snek vi oss inn igjen, og stoppet ved ingangen.

«De sover allesammen,» hvisket jeg til Vera, men vi tok feil, for en etter en løftet på hodene og stirret på oss, forbauset som om de aldri hadde sett oss, eller at vi skulle være falt ned fra månen, så vi lurte på om disse nysgjerrige menneskene hadde sovet i det hele tatt. «God morgen!» sa vi. «God morgen, forelskede par,» sa de, og det lød som en utenat lært lekse.

Så så de betydningsfullt på hverandre, noen hvisket til hverandre, og noen flirte, og selv om de behersket seg, skjonte vi at de hadde fått greie på hvor vi hadde ligget om natten.

En av bakerne så litt rart på meg, og sa: «Jaså, dere er blitt forelsket i hverandre alt?» Og han sa det i en tone midt mellom alvor og latter. «Ja, det er vi,» sa jeg. «Er det noe unaturlig eller latterlig i det at to mennesker blir glad i hverandre?»

Bakeren ble rød i ansiktet og virket sint, han reiste seg og prøvde å få istand en diskusjon, men en av de andre bakerne sa høyt til ham: «Ti stille med deg, hva raker det deg, hvad disse to gjør?»

Og flere andre kritiserte også denne pågående mannen, som i sin misundelse blandet seg i våre saker.

Han ble taus, stakkaren,

og la seg ned igjen. Vera ville ikke høre på alt dette, hun ville gå ut i gangen, men akkurat da kom selveste kommissaren Agulian ut fra kontoret sitt.

«Kjære kamerater, dere må straks tilbake til telegrafavdelingen igjen,» sa han, og ropte på sjåføren: «Kamerat Gevarkian, du må kjøre bilen med kunstnerne tilbake til stabene 390 og 4. de armé.» Det virket som han hadde fått oppringning fra avdelingen vår. «Telegrafene er helt forstyrret fordi dere har vært borte en dag,» sa han til oss.

Nå kom sjåføren løpende inn igjen og meldte at bilen var klar, Agulian trykket oss i hånden og sa: «Dere var flinke dansere, dere skal komme tilbake igjen, farvel for denne gang.» — «Farvel kamerat Agulian,» sa jeg og Vera, og jeg gikk inn i bilen som stod til rådighet for kommissæren.

Det så ut til at sjåføren også hadde hastverk, for det tok ikke mange minuttene før vi var ved telegrafavdelingen, men dagen etter ble vi sendt tilbake til kommissæren Agulian, for det var ikke så mye å gjøre ved telegrafene på denne tiden, min kollega Lomidse klarte det alene. Han hadde til og med ledige stunder innimellom, for divisjonen ferierte for tiden. Kommissær Sjahinian gikk med på at jeg fikk stå til Agulians disposisjon inn til videre.

Men vi måtte melde oss tilbake til våre avdelinger igjen, for egentlig hadde vi bare lov til å være borte en dag av gangen.

Stort vanskeligere var det ikke for Vera, enda det var

Forts. side 7

ԱՐՏԵՄ ՄԻԿՈՅԱՆ

En annen armensk berømt: flykonstruktøren Artem Mikojan. Han er bror av den kjente politikeren og sovjetpresident Anastas Mikojan. Han har konstruert de kjente sovjetiske fly og helikoptre som bærer merket «Mi».

Det siste fotografi av Adolf Hitler, hvor han syk og eldet ser på ruinene av sine drømmer for Tyskland.

NIELS NIELSEN:

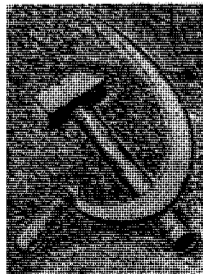
Den historiske Udvikling og den nye Verdensanskuelse

Ved den gamle Verdens Afslutning, i det Tidsrum, der ligger mellem Oldtiden og den nyere Tid, opdagede Menneskeheden, at det var en Illusion at vente Lykken her i Verden. Fra Illusionens første Stadium gik man over til det andet, idet man med Christendommen forsagede al Lykke i denne Verden for at genfinde den i rigelig Grad i et tilkommende, overnaturligt Liv. Denne Illusions Magt knækkedes ved Renæssansen, den Genfødsel af de antikke Former, som fandt Sted i 15. og 16. Århundrede. Den var en åndelig Frigørelsesproces, der brød igennem samtidig med de humanistiske Studier, Bogtrykkerkunstens Opfindelse, Amerikas Opdagelse og Martin Luthers tagen Afstand fra den katolske Kirke, der nåede sin Klimaks med Skriftet: «Mod Pavedømmet i Rom, stiftet af Djævelen».

I den menneskelige Videnskabs Historie tilhører Religionen, indbefattet Christendommen, det sidste Trin, hvor Fænomenerne, likesom i det dyriske Liv og Samfundslivet, er meget sammensatte. Religionshistorien er af en vidtspændende Natur. Intet Menneske kan ved Hjælp af sin logiske Sans, og langt mindre erfaringsmæssigt, løfte selv den mindste Flig af det uigennemtrængelige Tæppe, der skiller os fra den irrationelle Verden. Det er

den uforklarlige organiske Livskraft, der holder Verden i Gang. Det er den menneskelige Tragedie, at det enkelte Individ, ledet af et masseinstinkt, gennem dets bevidste endelige Formål, ubevidst arbejder i det hele og store Verdensformåls Tjeneste. Og at de størst mulige tekniske Fremskridt i 20. Århundrede jo dog kun kan skaffe en forøget Produktion og større Luksus og Komfort i Civilisationens Trædemølle, i hvilken Anspændelsen af alle den mekaniske Videnskabs Bevægelsesorganer, Statik, Kinematik og Dynamik, ikke er i Stand til at give Mennesket mere positiv Lykke eller forøge det rent sjælelige Velbefindende. Tværtimod; den mægtige Dyng af Fremskridt, der hobes ovenpå hinanden i en bestemt Rækkefølge, vil uvægerlig efterfølges af åndelig Fattigdom, Sløvhed, Dumhed, Tomhjernet og en fossil Forbening af den naturlige primitive Hjerne og Centralnervesystemet med dets Gangliaceller.

Forts. side 6

Hors de Combat:

Fra kulturfronten

XIII

KULTURPOLITIKKEN — FRA DET HELT ILLE TIL HVA?

Den nye statsminister ble altså Per Borten. Det var nok mange som følte seg lettet over at det ikke ble Høyres John Lyng, hvis popularitet neppe er så overveldende at det gjør noe større. Vi blev heller ikke særlig forbauset da nylig i en samtale en av politikerens gamle klassekamerater uttalte at han syntes Lyng allerede i skoleårene var hva han kalte adskillig av en... (et temmelig uparlamentarisk uttrykk), en karakteristikk han mente fremdeles var forholdsvis treffende. Det ville også ha vært en dårlig lønn til de mange NS-folk som for første gang etter krigen deltok i valget og som mange steder på en avgjørende måte bidro til den borgerlige seier, om nettopp denne Høyrekoryfeen var blitt utsett til landets viktigste stilling. Det er slem nok at han utnevnes til sjef for Utenriksdepartementet, hvor — og det er noe alle må innrømme — han vil bli en mental dverg i forhold til Hallvard Lange som jo var et unicum i AP-kleresiet.

Men for vårt vedkommende er det nå særlig kulturpolitikken som ligger oss varmest på hjertet.

Under AP kan man trygt si at kulturpolitikken var fullkommen ensrettet. Det samme mønster ble fulgt slavisk: «kulturråd» og alle slags kunst-«utvalg» skulle være spekket med AP-folk. Bare den kunst måtte vises som var godkjent av kulturdepartementet fra AP. Og enda viktigere: foruten AP's egne folk fikk bare de kunstnere slippe til som overkikkadorene likte eller iallfall tolererte. De som ikke fant nåde for de snedig sammensatte «utvalg» — i første rekke våre fremragende kunstnere — ble støtt ut i gråt og tenners gnissel. Et ufyselig svineri var det, og ordet korrupsjon ligger en uvilkårlig på tungen. For hvis det ikke er korrupsjon med mild hånd å bruke skatteborgernes penger i overveiende grad til fortjente partikunstnere, så vet ikke vi betydningen av ordet.

I virkeligheten var naturligvis denne særegne form for kulturpolitikk dypt kunstfiendtlig. Det er **kunsten** som skal støttes, ikke **meninger**. Dette er særlig viktig i små land, og ikke minst i land hvor den økonomiske politikk temmelig effektivt har uttrydd muligheten for at det kan oppstå

Den nye kirkeminister.

meséner som kan ta kunstnerne under armen. Skal de ikke gå til grunne i nød og elendighet, må det en viss støtte til — og en rettferdig støtte.

Ingen må komme og si at vi kan klare oss uten kunst og kunstnere, for det kan vi ikke. Kunsten er like nødvendig som det daglige brød, og da sikter vi ikke akkurat til en Kjartan Slette-marks oppfatning av kunst eller til ulydene fra «Ny musikk» (som seriøse musikere som f. eks. Hindar-kvartetten betakker seg for å ha noe å gjøre med).

AP er slått — for forhåpentlig ikke å vende tilbake

på meget lenge — og kunstnerne ser med forventning frem til de nye menn og kvinner.

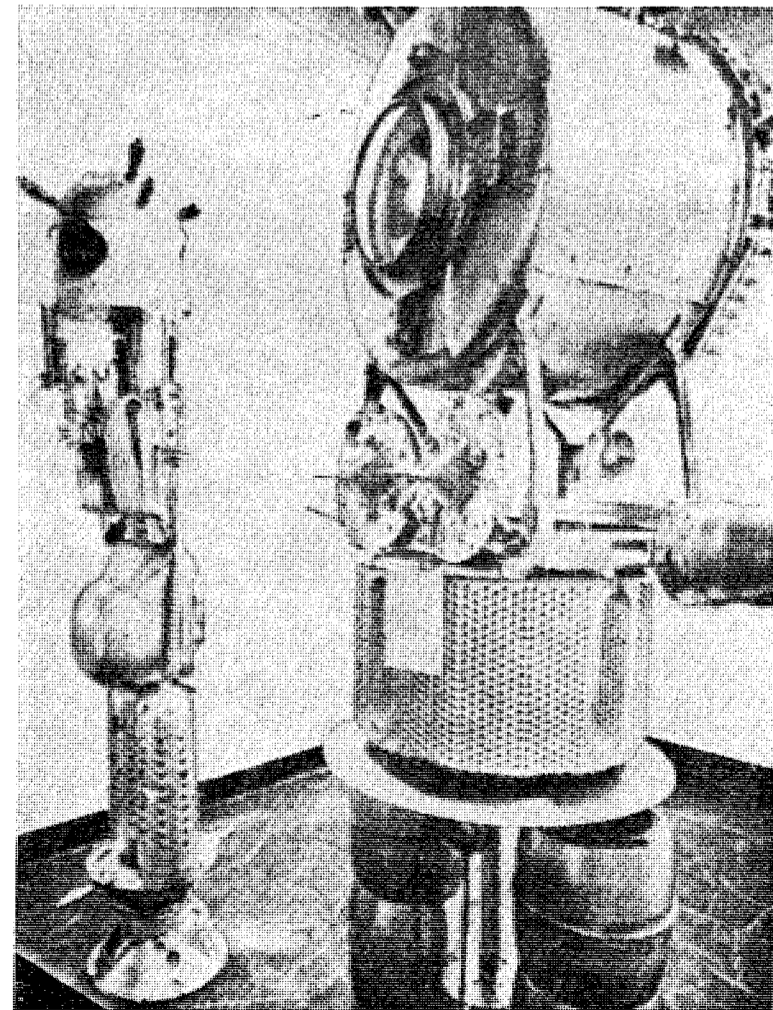
Og så — så hender det noe som langtfra er populært i kunstneres rekke. Kjell Bondevik fra Kristelig Folkeparti blir den nye kirkeminister. Formodentlig et godt valg hva kirke og skole angår. For kunsten? Neppe.

Og påny slår det en: Skulle det ikke nå være på tide å la kunsten skille lag med Kirke- og Undervisningsdepartementet? Hvorfor ikke et eget Kulturdepartement? Vi hadde de beste erfaringer dengang vår egen Gudbrand Lund ledet sitt Kulturdepartement på en så strålende måte. Hvorfor ikke la det gjenoppstå i fornyet skikkelse?

Kunstneres skepsis overfor Bondevik synes ikke så helt ugrunnet. Den bakgrunn KF-mannen har peker ham langtfra ut som kunstens aller øverste sjef. Har han det vidsyn, den hjertevarme forståelse av kunstens sanne vesen denne toppfigur må ha? Ja, har han i tillegg den oppriktige kristnes godhet overfor alle kunstnere, selv de forfulgte og diskriminerte?

Vi har våre meget alvorlige tvil. Hvor sto Bondevik dengang hetsen raste som

Forts. side 6

Dette, som er et debutarbeide på høstutstillingen, er tydeligvis også kunst. Vi lurer på om kunsten i dette tilfelle består i å oppfatte at maskinene forestiller en mann og en kvinne?

Den historiske Udvikling - -

(Forts. fra side 5)

Det er 122 År siden den Bevægelse, der kaldtes for Skandinavisme, dannedes, idet et skandinavisk Selskab grundlagdes 1843 i København. Den smukke Tanke, at knytte de nordiske Landes Folkeslag sammen med det Formål at etablere et kulturelt, økonomisk og politisk Samarbejde, må nu desværre betragtes som skrinlagt. Da Danmarks Politik var bestemt af Forholdet til Tyskland, medens Sverige i sin Forhandling med de europæiske Stormagter var indstillet på at føre en hemmelig diplomatisk Konference med Rusland, blev Danmarks Nederlag i 1864 derfor en katastrofal Skuffelse for de lidenskabelige og entusiastiske Skandinaver, der i sin Tid var sprunget op som muskelstærke Løver, men nu pludselig stak Halen mellem Benene som forskræmte Hunde. Den med så store Møder i Upsala og København startede Studenterskandinavisme, med højstemte forvirrede politiske Hoveder som Carl Ploug og den ejderdanske Politiker, Orla Lehmann, havde fået sit Dødsstød. Som et definitivt Endeligt udbød i 1870 den fransk-tyske Krig, der for stedse tilintetgjorde ethvert Håb om en virksom politisk og kulturel Enhed mellem de tre nordiske Riger.

Under de to Verdenskrige kom der dog på Liv i Bevægelsen, men der opnåedes intet strategisk Forbund mellem de nordiske Lande; påny led den oplussende Skandinavisme et afgørende Nederlag. I 1949 måtte et skandinavisk Militærforbund opgives; den usikre politiske Situation resulterede i Danmarks og Norges Tiltræden til Nordatlantpagten. Dermed er Danmark gået op i et vesteuropæisk Forsvarsforbund. Det har opgivet Fortidens Drømme om et enigt Norden. På den urolige Nutids politiske Dønninger følger Landet, der er dannet af Grønsvær, den evige Bølge af Krig og Fred, som vekselvis, uden Ophør, stiger eller daler i Takt med de politiske Bevægelser, der forårsages af Spændingsforholdet mellem de østlige og den vestlige Verden. Civilisationens endeløse Triumftog, menneskehedens evige Higen mod en stedse idealere opfattet Frihed, er resulteret i at Farten nu går i en modsat Retning af den ønskede: at Andens Frihed nu ikke længere eksisterer, men at Menneskets fysiske og åndelige Natur er bleven besejret af en kynisk Materialisme.

Da Nationalsocialismen i Året 1933 tog Magten i Tysk-

land og udslettede det tyske Socialdemokrati, som hidtil havde været det danske Broderparti af samme Navn en trofast Medkjemper i den internationale Socialismes Aktion mod de borgerlige Partiers, efter Socialdemokratiets Mening reaktionære Holdning overfor de «forurettede» Arbejderklasser, følte dette «Overløberi» af de overbevisningstro menige danske Socialdemokrater som et Forræderi mod deres Parti, der ved det i 1924 afholdte Folketingsvalg var bleven Rigsdagens største. Det havde i 11 år i intimt Samarbejde med det halvt socialistiske, halvt liberale Parti, Det radikale Venstre, vundet stor Fremgang i vide Befolkningslag, takket være den sidste Forfatningsændring i 1915 med den nedsatte Valgretsalders og Kvindemancipationen, der åbnede en vældig Sluse for Vælgertilgangen.

Men nu kom altså Adolf Hitler og skubbede Fagforeningerne og de politiske Partier til Side med sit totalitære Diktatur. Derved åbnedes for Europas Arbejdermasser nye og ukendte Muligheder for en Frigørelse på tværs af alle nationale Rigsgrænser. Der var indtil videre sat en solid Spærrebom for de kommunistiske og socialdemokratiske Ungdomsbevægelser, der oprettedes i 1906, og som alle var udpræget antiklerikale, republikanske — og navnlig antimilitaristiske. «Knæk Sabelen, bryd Tronen, styrt Kirken», stod der på de yderliggående Venstresocialisters Bannere, der ved Majdemonstrationen bares gennem Københavns Gader med Sang og Musik af Kampsangen for den internationale Arbejderbevægelse.

Engang i en fjern Fortid, hvilket vil sige i forrige Århundredes sidste Halvdel, da «Det konservative Folkeparti» bar Navnet «HØJRE», og kaldte sig «Højres Arbejder- og Vælgerforening», var den internationale Arbejderbevægelse endnu kun i sin Vorden; især i Landdistrikterne stemte ved Folketingsvalgene Bønder og Arbejdere i Enighed på de i Kredsen opstillede Venstrekandidater, der udgjorde «Det forenede Venstre».

Det danske Socialdemokrati har i de sidste ca. 40 År med Mellemlum været Indehaver af Regeringsmagten sammen med det radikale Venstre. Så længe har Partiet haft den førende Stilling i dansk Politik, at det ikke med sin gode Vilje lader sig fravriste dette Privilegium. Det blev derfor en tvingende Nødvendighed, da Nordat-

lantpagten den 4. April 1949 skulde undertegnes, at stemme sammen med Oppositionspartiene for Danmarks Tilslutning til dette Forsvarsforbund. Det var imidlertid en inkonsekvent Handling, fordi Thorvald Stauning og Frederik Borgbjerg, Socialdemokratiets Topfigurer, i sin Tid vandt de store Valgsejre med Afrustningspolitikken først på Programmet. Dengang hed det: «IKKE EN ØRE TIL MILITÆRVÆSEN!» Socialdemokratiet havde dermed stuvet deres etiske Morallære ned i den demokratiske Kommodens nederste Skuffe.

Den store Fører for Venstrepartiet, Christian Berg, havde dog så megen Retsans og så stiv en Rygrad, at han i stoisk Stivsindethed overholdt sit digtede Slogord: «GÅ ALDRIG PÅ AKKORD MED URETTE!» Men Socialdemokratiet, den store egoistiske Svæklingsammenrottelse, der har udbredt sig i Ly af den almindelige Valgret, er et sort Kapitel i den moderne Tids Historie.

Den 1. Maj ifjor stod jeg og betragtede Kommunisternes Demonstrationstog et Sted ude på Nørrebro. Det var et mægtigt langt Optog, og der var både Vittighed, Satire og mangen god politisk Træfsikkerhed i de ombårne Transparenter. Et ungt Menneske, der fungerede som Sælger og Omdeler af Pjecer og Brochurer, oplyste mig om, at Socialdemokraterne ikke dengang havde arrangeret nogen Demonstrationsmarch. Da jeg spurgte om Grunden til denne Afgivelse fra den sædvanlige Tradition, svarede den intelligente unge Mand: «Ja, hvad skal Socialdemokratiet reklamere og skilte med? Det gamle socialdemokratiske Program, der forhen bares frem med Brask og Bram på Læredder med store Bogstaver, er nu sat på Pulterkammeret. Og hvis de vilde plagiere vore Reklameskilte, så kunde de let få Skyld for at have omvendt sig til Kommunismen.»

Vi hørte i Fjernsynet Mandag den 30. august d. Å. en kommunistisk Taler proklamere Kommunismens Sejrs- gang over både den civiliserede og den underudviklede Verden. Efter hans Udsagn har Folkene i alle Verdensdele nu overgivet sig til den kommunistiske Idologi. Foruden det mægtige Fastland, Kina, og store Dele af Latin-Amerika, har en Række Lande i Mellem- og Sydøsteuropa, Polen, Tjecoslovakiet, Rumænien, Ungarn og Albanien, afkastet det reaktionære Regimes Ag, skabt folke-

Fra kulturfronten

Forts. fra side 5

verst mot våre tapre, fedrelandskjærlige kamerater? Hvor sto han da Stortinget satte den s.k. «sluttstrek» for «retts»-oppgjøret?

Var han da en verdig representant for Kristelig Folkeparti?

Det har i disse dager — særlig fra radikalt hold — vært talt høyrøstet om kunstens hellige frihet. Jovisst skal kunsten være fri, men frihet kan godt forenes med en viss sømmelighet og sans for god tone. Fra gammel tid av har det dessverre vært så at ikke så få kunstnere synes å tro at pøbelaktighet og mangel på danelse er synonyme begreper for kunstnerhånd og kunstnerliv. Adskil- lig av denne spesielle form for frihet har sneket seg inn i selve kunsten. Vi har i frisk erindring en Ingemar Bergmanns sykelige dvelen ved alle slags perversiteter innen kjønslivet. Vi tenker på epigonene som

demokratiske Republikker, gjennomført grunnleggende sociale og økonomiske Reform- er, og dermed gået over til Opbygningen af Socialismen. Et stort Plus for Socialismen, og et betydeligt Nederlag for Verdensimperialismen, en stor Sejr for Fredens og Demokratiets Lejr, var Dannelsen af Den tyske demokratiske Republik med 107.150 Kv.km.

Østtyskland (den tyske demokratiske Republik) 17 314 000 Indb. Vesttyskland (den tyske Forbundsrepublik) 47 695 500 Indb.. De 4 Besættelseszoner i Berlin 3 336 475 Indb.

I Forhold til Tyskland i 1938 er der efter 2. Verdens- krig afgivet ialt 117 089 Kv.km, der havde 10 500 000 Million Indbyggere (1939).

Statens Formål er Folkets timelige og moralske Vel; men Erfaringen lærer, at den højeste Klogskab og Dyd er identisk med Kongemakten. De frie Republikker har aldrig trivedes godt. De stormende politiske Forsamlinger belærer os om det håbløse i at vente at Fornuften, Sandheten og Retten skulde blive hørt i det Hav af Lidenskab, politiske Intriger og Korup- tion, der hersker i den kommunistiske Republik. Lad os, indtil Nationalsocialismen bliver indført, blive ved den gamle Ordning. Det vilde være Vanvid at lade vort Land erobre af Kommunismen, der er Indbegrebet af Ufred, Blod og Tårer i et jordisk Helvede, i hvilket alt Håb lades ude.

Niels Nielsen.

vandrer i «mesterens» fotspor med den følge at over hele jordkloden ansees nå Sverige for å være det mest umoralske av alle land — mens det i virkeligheten selvsagt hverken er verre eller bedre enn de fleste andre land. Hvis tilstedeværelsen av en kirke- ministerlig Bondevik kan legge en demper på ganske unødige kunstneriske ut- skeielser, så er iallfall det neppe av det onde.

De fleste vil kanskje heller ikke være uenig med Bondevik i at det er godt teater som må støttes, ikke alt det dårlige som vises frem. Den kritikkløse støtte er sikkert etter Dagblads- radikalernes hjerter, men Bondeviks linje at en viss forsiktighet er tilrådelig, behøver ikke av den grunn å være forkastelig.

I ett intervju i Kringkast- ingen forsøkte den kommen- de kirkeminister å avsvekte endel av kritikken. Det lyk- tes ham nå bare delvis — man satt tilbake med en be- klemmende følelse av at det nok kunne settes et stort spørsmålstegn ved at han var den rette til å stille med kunsten her til lands.

Intervjueren spurte bl. a. hvordan Bondevik ville stille seg til ballett og dans. I og for seg en idiotisk sammen- blanding da ballett selvsagt ikke har det aller ringeste med alminnelig selskapsdans å gjøre — det er en helt selv- stendig kunstform som for- lengst har erobret seg en plass ved siden av opera og skuespill. Hvis kirkeministe- ren hadde skjont noesomhelst av det han skulle stille med, så ville han ikke ha nølt med å sette fingeren på dette for- hold, men nei, han slo ballett- kunsten straks i hartkorn med «dans på l o k k a l e t», og innrømmet at det var tvilsomme saker om enn hans parti ikke hadde tatt offisielt standpunkt mot dem.

Vi får se, vi får se, men mon tro ikke tvileren innen våre rekker før Stortingsval- get allikevel vil få det siste ord. Det viktigste av alt for oss er stadig det samme: Vil forandringen bety en forand- ring til det bedre også for de forfulgte? For oss kommer det ut på det samme enten forfølgelsen skjer i marxistisk eller i «kristelig» regi.

Hva blir det til? Uvilkår- lig må vi tenke på et par lin- jer fra Shakespeare's «Macbeth»:

«By the prickings of my
thumbs
Something evil this way
comes.»

Hors de Combat.

Norsk-svensk forsvarsallianse?

(Forts. fra s. 2)

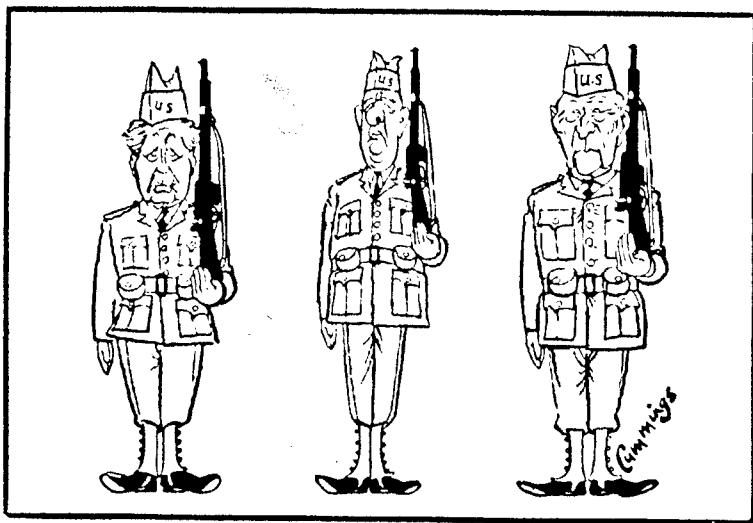
Selv om svenskene holder strengt på sin nøytralitet, er det klart at NATO har vært en viktig komponent i den svenske strategiske tenkning. Skulle NATO falle bort eller totalt endre karakter, må svenskene søke erstatning for denne komponent, og en mulig erstatning er altså en allianse med Norge.»

Naturligvis våger ikke noen norsk avis, heller ikke Morgenposten, å ta åpent til orde for slike kjetteriske tanker som at Norden må gå sin egen vei og la stormaktene ordne sine kriger uten oss. Det vrimler derfor av «om» og «men» i artikkelen, og det understrekes stadig hvor løsaktig det hele egentlig er. Men likevel er det da enkelte ben å finne i den suppe bladet serverer. Følgende avsnitt i artikkelen gir et inntrykk av hvorledes en må gå på gummisåler både i Sverige og Norge i denne sak:

«Dessuten er de svenske myndigheter bekymret for offentlig debatt eller presseomtale av et slikt alternativ foreløpig (likevel starter altså Morgenposten selv en slik presseomtale og debatt!), det eneste man har ønsket, er å utrede visse alternativer og få norske reaksjoner på dem underhånden. Disse følere og undersøkelser har, blir det understreket overfor Morgenposten, vært sanksjonert på regjeringshold. En annen sak er at man når dette ville bli kjent, måtte forberede seg på et offentlig dementi (!) Mange svensker mener nemlig at selv en forsvarsallianse med Norge ville være uforenlig med svensk nøytralitet.»

Vi skulle anta at man med dette siste mener at man kan ha liten tillit til en norsk nøytralitet også i fremtidige krigerske forviklinger mellom stormakter hvis Kohts og Langes synsmåter fortsatt skal være gjeldende. Sverige kan ikke sette sin eksistens på spill i kompaniskap med politikere av den type. Så her er vi da atter tilbake til hendelsene i 1940 og de lærdommer en bør og må trekke av dem. Svenskene ser tydeligvis annerledes på det enn de norske politikere har gjort hittil. Men kanskje regjeringsskiftet kan bringe litt frisk luft også inn i disse utenrikspolitiske bakevjer?

Morgenpostens artikkel drøfter forøvrig også norske reaksjoner på de svenske følere. Det slår (naturligvis) fast at det idag intet er som tyder på at Norge vil forlate NATO så lenge det er filla igjen av den, «men med oppløsningstendensene innen NATO og den internasjonale

For noen år siden hadde USA sine europeiske leietropper under kontroll, men nu rakner det dag for dag. Heldigvis.

utvikling forøvrig kan det bli skapt en helt ny situasjon der NATO ikke lenger er noe alternativ. Men først på det tidspunkt vil man kunne ta opp seriøs drøftelse om alternativet.»

En kan jo bare håpe at bladet ikke har rett i disse pessimistiske betraktninger over norsk forutseenhet. For det ville i sannhet være tragisk om vi ble sittende helt uforberedt i ruinene av NATO og da ha forspilt den sjanse som nu byr seg.

Direkte forferdende er det når bladet slår fast at **unøytralitet** — den som førte oss opp i katastrofen i 1940 slik Quisling hadde forutsagt — fortsatt skal være merkesaken i norsk utenrikspolitikk. Skal da Kohts og Langes ånd fortsatt sveve over vannene? I allfall skriver bladet:

«I det perspektiv vil man også kunne ta opp spørsmålet om en eller annen form for allianse med Sverige, selv om man ikke regner det som noe nærliggende alternativ. Hele det norske forsvaret og den norske utenrikspolitiske og sikkerhetspolitiske tenkning (!) er tross uenighet om mange ting likevel så sterkt integrert med de vestlige stormakters at det skal svært meget til før vårt land slår inn på en nøytral linje (!), f. eks. i allianse med Sverige.»

Men så skriver bladet igjen noe som vi slutter oss helt til og som vi ikke kan tolke annerledes enn som bladets **egentlige** mening, men som det tåkelegger så godt det kan i dette overvåkingens farlige Norge:

«På norsk politisk hold, og det gjelder både flere av de borgerlige partier (Senterpartiet?) og Arbeiderpartiet, er det imidlertid en utbredt oppfatning at man i tide må forberede både de politisk avgjørende organer og opinionen på den valg-situasjon som Norge kan kom-

me til å stå i om tre—fire år. Det er idag ikke uvanlig å møte bekymring over at utenriksledelsen, som det heter, ikke har informert norsk opinion *tilstrekkelig* om den nye situasjon innen NATO. Vi er altfor opp-tatt av foreldede begreper om Atlanterhavssamfunn (Hør!), og det gjør seg gjeldende en alminnelig «Nato-religiøsitet» istedenfor å ta opp en nøktern-konkret drøftelse av norsk utenriks- og sikkerhetspolitikkens målsetting og midler. I altfor stor grad har man overlatt til SF å drive informasjon og debatt om stridsspørsmålene innen NATO, og det vil kunne straffe seg meget i slutten av seksti-årene, blir det fremhevet overfor Morgenposten.» (Av den ukjente mann?)

Man må naturligvis ikke la seg bløffe av de bebudede dementier som prompte ble avlevert både av den svenske forsvarsminister og statsminister og av den norske utenriksminister Lange på fallrepet. Det ligger jo i sakens natur at slike dementier måtte komme og de beviser egentlig bare at det her dreier seg om virkelige realiteter.

MORGENPOSTEN har fastholdt riktigheten av sine opplysninger og i et privat-telegram til DAGBLADET fra København gjengis bladet INFORMATIONS kommentarer. Det heter i disse bl. a. at

«Det er vitnefast at Sverige har fremsatt følere overfor Norge om en eventuell svensk-norsk forsvarsallianse. Det er i seg selv ikke bare interessant, men også oppsiktsvekkende. Men den danske utenriksledelse har like så lite som den norske vært interessert i å informere offentligheten om den nye situasjon innenfor NATO.»

Vi synes det her bør ligge en kongstanke begravet for de borgerlige partier som nu

har overtatt makten, men dessverre er så idéfattige. Det ville være en stor gjerning i norsk politikk å foreta en generaloppdyrning på det patriotiske pulterkammer hvor en stuet så meget rart inn i 1945. Det gjelder forøvrig ikke bare utenrikspolitikk, men også «retts»opp-gjøret og litt av hvert annet. Det er jo ting som har sin indre sammenheng alt dette.

På den annen side ville de nye menn ikke være politikere hvis ikke de også omhyggelig været etter velgernes mening. Nevneverdig klokere blir de naturligvis ikke av det den Lange-dominerte og Amerika-dominerte presse skriver om saken. Både VG og SJØFARTSTIDENDE og alle de andre norskdomsforkjemperne med den amerikanske slagside presterer nærmest hysteriske kommentarer til de svenske følere. Men kanskje den nye regjeringens menn burde føle ialfall noen tvil om hvorvidt den norske dagspresse egentlig gir noe adekvat uttrykk for hva folket mener. Og en Gallupundersøkelse i Sverige viser at 60 prosent av de spurte var positivt innstillet til et nordisk forsvarssamarbeide. Bare 20 prosent var motstan-

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4)

flere morseapparater der, men en hel rekke telegrafister stod klar i 4-de armé, så hun var ikke savnet så meget — en stund ialfall.

Dessuten var det mindre virksomhet over hele frontområdet enn det pleide, men den stillheten som rådet var ikke noe godt tegn. Det varslet noe skrekkelig og uhyggelig etterpå, for begge parter forberedte seg på voldsomme krigsoperasjoner, men det så ut til at kommissærene ville at vi skulle fortsette våre artistopptredener. De to musikere var på plass da vi kom tilbake til Agulians kontor, det var egentlig sjåfører fra Agulians mannskaper, som kjørte proviant til de forskjellige militære områder, men han hadde nok av dem, så de gjorde mere nytte for seg som musikere.

Kommissæren satt i sin gode sjefstol og dirigerte gjennom telefon de forskjellige militære avdelinger, og i løpet av en halvtime hadde han lagt opp en plan for oss amatørkunstneres opptredener. Vi hadde innrettet oss på en noenlunde normal tilværelse på ett sted, men nå måtte vi gå over til en slags

dere, mens 20 prosent ikke visste hva de skulle mene. Det er ellers grunn til å understreke at spørsmålet ikke bare gjaldt en ren forsvarsallianse, men en virkelig «samordning av utenriks- og forsvarspolitikken». Det fremgikk ellers at det spesielt var blant ungdommen det var tilslutning til et slikt nordisk samarbeide. Kanskje statsminister Borten og hans kolleger burde overveie om ikke stemningen her til lands er den samme — trass i pressekomentarene?

Siegfried.

gresshoppetilværelse igjen. Vi måtte dra fra sted til sted og kaste oss inn i et hektisk og farlig liv pånytt.

En stor lastebil med sjåfører stod til disposisjon for oss 4 kunstnere som drog på turné til de forskjellige militæravdelinger, og vi opptredte av og til på lasteplanet på bilen.

Agulian var ikke med, så vi måtte klare alt selv, men han holdt kontakt med oss gjennom telefoner. Etter hver opptreden måtte vi tilbake til bakeriet igjen og overnatte på de vante plassene. Sjåføren og musikerne sov blant de andre i bakeriet, men Vera og jeg fikk ligge i den samme innelukte bilen som første gang. At vi var under streng kontroll kom nok av at Agulian hadde ansvar for oss overfor Stabens overkommando.

Våre opptredener foregikk både bak og ved frontlinjene, og midt inne blant kanoner og panservogner, og så rart det var, overvar soldatene dem med interesse og begeistring. De satt ofte ved kanonene, kaldblodige og klare til kamp på minste varsel. Flere ganger hendte det at kanonene tordnet løs midt under forestillingen, og da måtte vi gå i dekning under bilen, eller bak kanonene, både for å holde oss unna, og for å prøve å redde oss.

Vera hadde rett når hun sa at vi sydens folk oppfører oss mere uhemmet enn nordens folk, og at både smil og tårer kommer lettere frem hos armeniere og kaukasere, enn hos russere.

Såsnart det ble stans i kamphandlingene, måtte vi fortsette våre opptredener, og de varmlodige armeniere og kaukasere så på våre dansenummere med like godt humør som før blodbadet begynte, tiltross for at de mange falne lå på slagmarken. Annerledes var det med muhamedanerne. Når en av dem ble drept, samlet aserbeidsjanere seg gråtende rundt ham, og dette benyttet tyskerne seg av, og meiet dem ned med maskingeværer ved siden av den døde kameraten.

Skorzeny-forleggeren -

Forts. fra side 1

«Waffen-SS-forleggeren Helmut Cramer som flyktet til Egypt med kone og barn og sju tonn beslaglagte bøker for et halvt års tid siden, har gitt Bonn-regjeringen et ultimatum: Han truer med å offentliggjøre oppsiktsvekkende avsløringer fra nazitiden hvis ikke rettssaken mot ham blir henlagt.

Cramer bor i en villa utenfor Cairo mens han venter på at regjeringen i Den forente arabiske republikk skal ta standpunkt til hans søknad om politisk asyl. Helst vil han dra tilbake til Vest-Tyskland. Forutsetningen er at Bonn-regjeringen godtar de vilkår han stiller. Han har bedt en vesttysk diplomat i regjeringen gi beskjed om dem:

Påtalemyndighetene i Köln må forplikte seg til å trekke tilbake tiltalebeslutningen i saken mot ham. En uavhengig kommisjon av ikke-jurister skal avgjøre om de bøkene han utgav i Vest-Tyskland er en trussel mot statens sikkerhet. Første bind i serien av avsløringer blir sendt ut om noen måneder hvis Cramer ikke får noe positivt svar fra Bonn.»

DAGBLADETS korrespondent vet å berette at han likegodt kan forberede seg på å utgi dem med en gang og at regjeringen ikke vil la seg skremme. Han opplyser ellers at Cramer har planer om å utgi ialt 4 bind slike avsløringer. Et bind omhandler kjente tyske juristers forhold i Hitlertiden, et bind vil ta seg av dagens vesttyske publisister i samme forbindelse, et bind tar fatt i kristelig-demokratiske politikere og høyere statsfunksjonærer og et bind vil endelig berette løst og fast om tyske diplomaters privatliv og opplevelser i utlandet.

Vi gir ellers ordet til DAGBLAD-korrespondenten igjen:

Cramer begrunner søknaden om politisk asyl med at det var en israelsk statsborger (!) som gav støtet til straffesaken mot ham. Det må gjøre inntrykk på regjeringen i Kairo, mener han. Israeleren protesterte mot reklamen for Waffen-SS-bøkene på en offentlig plass i Köln. (Han begikk hærverk og selvtelt. Vår bemerkning). Senere er en av forfatterne (Günter Werdorf. Vår bemerkning) dømt, men Cramers suksessforfatter kan ikke rammes. Det er Mussolini-befrieren Otto Skorzeny som holder til i Madrid.

Skorzenys memoarer er forbudt i Vest-Tyskland. Men Cramer hevder at de i all stillhet er oversatt til hebraisk. «Lev farlig» er pliktlesning på israelske krigsskoler, påstår han.»

Såvidt DAGBLADET. Selv har vi mottatt et brev fra Helmut Cramer i Kairo, daterert 19. september. Han nevner riktignok intet der om noen henvendelse til Vest-Tyskland eller påtenkte bind avsløringer, så det får vel inntil videre stå for DAGBLADETS regning. Imidlertid skriver han noe annet som tør være av interesse i denne forbindelse:

«Det har dessverre ikke vært meg mulig å sette meg i forbindelse med Dem tidligere.

Gjennom pressen vil De i mellomtiden ha erfart at jeg i mars d.å. har forlatt Tyskland med mitt forlag. Grunnen her til er beslagleggelsen av 22 000 bøker av Otto Skorzeny og Günter Werdorf. Av prosessen fra 1.10. til 6.11. 1964 ble det tydelig at en ikke kan regne med en rettferdig dom i min sak. Av denne grunn har jeg forlagt mitt forlag til Kairo og har tillatt meg å ta med meg de i politiforvaring værende beslaglagte bøker.

Jeg er altså nu istand til å effektuere Deres bestilling av —»

Denne gledelige opplysning lar vi da gå videre til alle dem som ikke fikk effektuert sine bestillinger sist. Gi oss vennlig beskjed snarest. Prisen for hvert av Skorzenybindene er kr. 26,— heftet, gratis tilsendt mot forskuddsbetaling over giro 16450 eller på annen måte. Bestillingene effektueres så snart vi får bøkene. Ønskes de sendt mot oppkrav, kommer porto og gebyr i tillegg.

Årsakene til -

Forts. fra side 1

hver tvil av oversiktene over Tysklands rustninger før annen verdenskrig og under denne. Det ville vært innlysende for lenge siden hadde ikke mange vært blindet på grunn av to feilgrep. Før krigen hørte de på hva Hitler sa i stedet for å se på hva han gjorde. Etter krigen forsøkte de å dytte all skyld over på ham uten hensyn til bevismateriale. Dette illustreres f. eks. ved den nesten universelle tro at det var Hitler som startet den blinde bombing av sivile, mens den ble satt i gang av hovedmennene bak den britiske strategi, slik enkelte av de mest ærlige blant dem har skrytt av.

Imidlertid er dokumentene der, nøkternt analysert av Burton Klein i hans bok «Germany's Economic Preparations for War». Han konkluderer: «Tysk gjenopp-»

ning var for en stor del en myte inntil våren 1936.» Hitler bedro andre nasjoner og det tyske folk nøyaktig på den motsatte måte av hva man vanligvis har trodd. Han, eller snarere Goering, proklamerte: «Kanoner foran smør.» I virkeligheten satte han smør foran kanoner. Jeg henter her på slump et par tall fra Kleins bok: I 1936 plaserte, ifølge Churchill, to uavhengige overslag omkostningene ved Tysklands gjenopp- rustning til 12 milliarder mark årlig. Det faktiske beløp lå under 5 milliarder. Hitler selv hevdet at nazi-regjeringen hadde brukt 90 milliarder mark på rustninger før krigsutbruddet. Faktisk beløp ikke de totale tyske utgifter, krigs- og ikke-krigs-, seg til mer enn dette mellom 1933 og 1938.

Hitler gikk ikke til store krigsforberedelser ganske enkelt fordi hans «tanker om

DET HOLDT PÅ Å BLI KRIG

En av USA's kjente diplomater, en mann som har vært med over alt hvor det skjedde noe, Robert Murphy, har gitt ut en interessant bok «Diplomat blant krigere». Blant meget interessant forteller han om Berlinblokaden. Murphy var dengang politisk rådgiver for general Clay. Både generalen og Murphy selv anbefalte dengang at de amerikanske stridsvogner skulle bryte gjennom fra Vesttyskland til Berlin. Imidlertid forkastet Washington dette råd. Murphy sier at han da overveiet å søke avskjed, men han lot det være. Idag spør han seg selv om han handlet riktig dengang.

SØR-AFRIKA OG DE SVARTE.

Kaiser Matanzima, ministerpresidenten i Transkei, erklærte i et fjernsynintervju, som også ble overført til England, at de svarte i Sør-Afrika aldri i historien hadde ønsket integrasjon med de hvite. De svarte måtte ha sitt eget parlament. Dette var den eneste vei for begge sider av rasekranken til å sikre freden i Sør-Afrika. I fjernsynsendingen ble også hvite og farvede stillet spørsmål om apartheidpolitikken. En farvet forretningsmann erklærte: «Den

farvede mann i Sør-Afrika kan takke apartheidpolitikken for sin redning». Han føyet til at hvis det ikke hadde vært noe raseskille, så ville man kunnet sammenligne de farvede «med mumier». Han sluttet med å si at «vi vil bygge opp en felles fremtid.» En hvit farmer sa at det ikke var spørsmål om undertrykkelse eller diskriminering. De hvite var rede til å investere millioner av rand for utviklingen av de svarte i deres egne hjem- områder. (African Express).

ENDA FLERE FARGEDE!

Det amerikanske senat har vedtatt en invandringslov som letter innvandringen fra afrikanske og asiatiske land, som hittil nesten har vært umulig. Etter den gamle lov fra 1924 var fremfor alt de nordiske land preferert. En skulle tro at USA hadde nok med å ordne opp med de negere statene alt har om en ikke skulle importere flere.

«GODE» TYSKERE OG SÅDANT MERE

Det har som kjent vært stort oppstyr i Vesttyskland omkring kanslerkandidaten Willy Brandt og hans emigrantfortid i Skandinavia. Til gjengjeld har sosialdemokratene svart med følgende avsløringer: «At Willy Brandt måtte søke tilflukt for NS-regimet hos våre nordiske naboer er like lite en skamfleck som den ubestridelige kjensgjerning at professor Ludwig Erhard, dr. Gerhard Schröder og Franz-Josef Strauss straks etter de

krigføring ikke krevde det». «Han forsøkte heller å løse Tysklands livsrom-problem ved en serie småkriger.» Dette er den konklusjon jeg selv uavhengig kom frem til ut fra studiet av politiske dokumenter, skjønt jeg har en mistanke om at Hitler håpet å klare seg uten krig i det hele tatt. Jeg er enig i at det ikke var noe klart skille i tankene hans mellom politisk oppfinnsomhet og små kriger, slike som angrepet på Polen. Den ene ting han ikke planla var den storkrigen man så ofte tillegger ham.

(Fortsettes.)

TANNLEGE MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

alliertes innmarsj i 1945 stillet seg til forføyning for okkupasjonsmaktene som tolker.»

ATOMVÅPNENE

Ifølge offisielle erklæringer i Moskva og Østberlin vil en utrustning av Bundeswehr med atomvåpen omgående føre til at alle Moskvas vestlige satelliter får atomvåpen fra Sovjetsamveldet. Det ble i Moskva henvist til at Sovjetregjeringen vil nekte sine vestlige forbundsfeller atomvåpen så lenge USA, Storbritannia og Frankrike hindret Vesttyskland i å få atomvåpen. Det er interessant i den forbindelse å legge merke til at Frankrike som tok seg selv tilrette og skaffet seg atomvåpen nu tydeligvis er helt akseptert som atommakt av Moskva.

SANT NOK!

«FN står under felles kontroll av USA og Sovjetsamveldet», slår «Pekings folkeavis» fast. Avisen er hovedorganet for det kinesiske kommunistparti. Bladet skriver om «Duetten til USA og Sovjetsamveldet som begge holder fast ved sin drøm om det felles verdensherdømm.»

Vask, maling,
tapetsering,
mønstermaling.

R I M E L I G

1. KL. FAGMANN
— Telefon 25 12 91 —

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementpriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia
Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,—.

Bruk postgironr: 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land

Viking Boktrykkeri